

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa J.N.
przeciwko C. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt XXI Pa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. przyznaje radcy prawnej M.K-T. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w W. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym 120 zł (sto
dwadzieścia) podwyższone o stawkę podatku od towarów i
usług,**

III. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka J.N. domagała się przywrócenia do pracy u pozwanego C. Spółka z o.o. w W.. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 r. uwzględnił jej powództwo. Na skutek apelacji pozwanego, wyrokiem z dnia 22 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo.

Skarga kasacyjna powódki zarzucała naruszenie:

- art. 45 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez niewłaściwe przyjęcie, iż nie narusza przepisów o wypowiedaniu umów o pracę podanie przez pracodawcę nieprawdziwego, nieuzasadnionego kryterium doboru pracownika do zwolnienia, to jest naruszanie regulaminu pracy poprzez częste spóźnienia do pracy,

- art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie przez sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie materiału.

Zdaniem powódki skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Uzasadniając ten wniosek powódka stwierdziła, że „wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona skoro sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy postępowania, to jest art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie części zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w okolicznościach niniejszej sprawy mogło mieć istotny wpływ na jej wynik (398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia kryteriów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

Po analizie opisu i uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c. należy dojść do wniosku, że powódka chce aby Sąd Najwyższy w ramach przedsądu dokonał oceny całego materiału dowodowego i przesądził, czy wskazane przez pozwaną przyczyny ekonomiczne są prawdziwe, a także czy właściwe były kryteria doboru do zwolnienia. Problem w tym, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zważywszy na te reguły jasne staje się, że nie doszło do ziszczenia się przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skoro skarga kasacyjna nie może opierać się na alternatywnym stanie faktycznym, a także innej ocenie dowodów, które sąd uznał za miarodajne, to pewne jest, że zarzut odnajdujący się w tych czynnikach nie może świadczyć o jej oczywistości.

Niezależnie od tego trzeba podnieść, że kategoria prawna, do której odwołuje się powódka, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem.

Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafności skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sądu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia. Argumentacja, którą posłużyła się powódka nie koresponduje ze wskazanymi wymogami. Nie jest rolą Sądu Najwyższego badanie na etapie przedsądu całego materiału dowodowego i dokonywanie oceny, czy podane przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę były prawdziwe, a także, czy pracodawca kierował się odpowiednimi kryteriami doboru pracownika do zwolnienia.

Z uwagi na przedstawione racje, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto kierując się regułą z art. 102 k.p.c.